

Selvfølgelig er Kravet meget forskelligt efter Angrebets Art. Hvis det Angreb, der kan føres, er af den Beskaffenhed, at det kan komme ind under de Forhold, jeg hidtil har betragtet, hvis det enten sker, før vor Mobilisering endnu er gennemført, eller medens Felthæren er borte, hvis det altsaa er et Angreb, som føres med meget kort Varsel, og som kun har ringe Tid til Raadighed, kan Angrebet ikke føres med større Kraft, end at man kan gøre sikker Regning paa at kunne afvise det ved Hjælp af en Styrke paa 4—6,000 Mand Besætningsstropper, saafremt Hovedstaden er nogenlunde tidssvarende befæstet mod Landsiden. Det er det Svar, som Sagkundskaben har givet: Befæstningen giver os Mulighed for at afvise et saadant Overrumplingsforsøg med en Styrke paa 4—6,000 Mand. Hvis Byen ligger aaben mod Landsiden, hvis dens Omegn skal forsvares uden Spor af Hjælp af faste Værker, kan Opgaven overhovedet ikke løses, medmindre den Forsvarsstyrke, der er, er Fjenden overlegen i aaben Mark. Men dertil kræves der efter dens mangelfulde Uddannelse, at den er betydelig stærkere i Tal end den angribende Hær, som Fjenden rykker frem med. Men i Betragtning af det, vi ville ofre paa vort Forsvar, maa man komme til det Resultat, at den Opgave er uløselig for os: at sende Felthæren til et fjert Punkt paa Kysten 2—3 Dagsmarcher borte og samtidig bevogte Basis, København. Det er en Opgave, vi kunne løse, hvis Hovedstaden er befæstet, men som vi ikke magte at løse, hvis Hovedstaden ligger ubefæstet mod en af Siderne.

Der er blevet sagt — jeg tror, den højtærede Forsvarsminister har sagt det flere Steder —, at hvordan det saa gaar, skal alligevel Felthæren sendes mod Kysten og søge at slaa Angrebet tilbage. Nu vil jeg gerne i denne Forbindelse rette et bestemt Spørgsmaal til den høje Regering. Naar Forholdet nu er saaledes, hvad jeg vil forudsætte, at vi ere komne saa vidt med vor Mobilisering, at vi virkelig have Felthæren samlet i Nærheden af København, og der kommer Melding om, at en fjendtlig Magt — man maa vel ikke sige fjendtlig, før Neutraliteten er krænket —, men i alt Fald, at en fremmed Magt har gjort Landgang med en betydelig Tropestyrke paa et Punkt, der ligger 2—3 Dagsmarcher fra Hovedstaden, vil altsaa efter den højtærede Forsvarsministers Mening Feltherren have den Opgave at rykke derud og søge at kaste Angriberne i Vandet. Men den General, som

skal føre Hæren, vil, hvis han overhovedet har det fjerneste Begreb om Krigsførelse, derimod nedlægge en Indsigelse saa afgørende og stærk, som Disciplinen overhovedet tillader ham. Han vil paapege, at det, at lade sin Basis ligge ubevogtet og ubeskyttet, er et Foretagende, som strider mod al Erfaring, mod alle Regler for Krigsførelse og imod al sund Fornuft, og at han som Hærfører ikke under nogen Betingelser kan paatage sig Ansvar for det. Saa staa Regeringen overfor dette: paa sit eget Ansvar, og idet den fritager Hæren for et hvilket som helst Ansvar, at befale Hæren at løse en Opgave, som denne erklærer for urigtig og umulig. Jeg vil gerne spørge den højtærede Regering: Vil den, hvis det var de samme Mænd, der paa det Tidspunkt sad i Regeringen, paatage sig Ansvar for at give en saadan Ordre? Naar jeg faar Svar derpaa, skal jeg fortælle, hvad Fjenden saa gør efter de Skridt, som vor Regering tager.

Hvis i Modsætning hertil Byen var befæstet, vilde Felthæren med god Ro kunne rykke Fjenden i Møde. Det er naturligvis et Spørgsmaal, om det lykkes den at slaa Fjenden eller ikke; lykkes det den, er det godt, lykkes det den ikke, har Angriberen saare langt tilbage, inden han kan sige, at Landets Modstand er brudt. Har Fjenden først faaet fast Fodfæste paa Sjællands Kyst og har sat sig fast med en saa stor Styrke, at han er afgjort overlegen overfor, hvad vi kunne føre imod ham, er det kun et Tidsspørgsmaal — det drejer sig ikke om mange Dage —, naar han staa i Københavns umiddelbare Nærhed. Der vil han saa afgøre Krigens Udfald og diktere sine Betingelser, hvis han kan. Ligger Byen aaben, rykker han ind, og det hele er forbi. Er Byen befæstet, selv om det er ret mangelfuldt, vil han i alt Fald være nødsaget til at vente, til han har tiltvunget sig Adgang til Fæstningen, og det kunde muligvis vare længere, thi de senere Krige have endogsaa godtgjort, at en Fæstning — selv en daarlig —, der blot forsvares nogenlunde ordentligt, ikke kan overvældes af en Felthær alene, om end denne Felthær er nok saa overmægtig i Tal. Felttropper med almindeligt Felt-skyts kunne ikke faa Bugt med Forsvareren, Tallet forslaaer ikke der. Saa skal Angriberen altsaa have hentet en Belejringspark. Men hvad blot det at hidskaffe en Belejringspark er for en Opgave, det vise Erfaringerne baade fra Paris i Krigen 1870—71 og fra Port Arthur under den